

Ukrainian Drama TRANSLATIONS

ukrdrama.ui.org.ua

Author	TAŤJANA KYCENKO
Play	Místnost absolutního ticha
Original name / translated	Кімната абсолютної тиші
Translator	MILAN TAMÁS VOCÍLKA
Language of translation	Český
Copyright of original text belongs to	kicenko@gmail.com
Copyright of translation belongs to	milan.vocilka@gmail.com

Drama-koncert

Postavy:

Sergej: – Sergej Věklič, bubeník, estét

Alexandra: – Alexandra Morozovová, skladatelka

Valeria: – Valeria Věkličová, Sergejova manželka, účetní a zároveň agentka prodejní společnosti

Denis: – Denis Věklič, syn Valerie a Sergeje, devět let

Babička: – Sofie Iljinična, máma Valerii, sanitářka na penzi

Televizor

Rádio

Žena

Dějství 1.

Scéna 1

Byt 1+1, v němž žije rodina Věkličových, Sergej, Valeria a Denis. Všichni tři jsou v pokoji.

Valeria: Cože?! [Ty máš zase čtyřku?!] To jste se na mě domluvili, nebo co? To se mám nechat vyhodit z práce, aby tě měl kdo doučovat? Kdo vás tu bude všechny krmit?!

Zvuk splachujícího záchodu, do pokoje vchází Babička.

Babička: Buď potichu! Uslyší tě sousedi.

Valeria: Tvůj drahej vnuček nikam nejede! Bude celý léto sedět doma a učit se, až se z něj bude kouřit. *(Sergejovi)* Když nejste schopný vy dva dát dohromady násobilku, najdeme mu doučování.

Furt vás mám na krku, darmožrouti...]

Babička: Lero, nekřič na toho chudáka kluka! *(Denisovi)* Pojď ke mně, zlato. Nedaj ti chvíli pokoj, vid'? Pojď sem, Deni. My prostě Einsteiny v rodině nemáme, no... Dědeček byl trojkař a táta jakbysmet. No a co... Na vsi si jich vážili a bez matiky přežili.

Valeria: Nemotej se do toho, mami! Chceš, aby byl celej život blbej jak tágo?

(Denisovi) Čtyřku?! Ještě že tě nenechali propadnout! *(Sergejovi)* Kdyby ses tomu klukovi aspoň trochu věnoval, tohle by se nestalo!

Sergej: Dyt' jemu matika nikdy moc nešla...

Додано примітку [MV1]: V originále samozřejmě dvojka – podle ruského „obráceného“ systému známkování (5 = nejlepší, 1 = absolutně nejhorší, ještě horší než naše 5, dává se jen výjimečně, z kárných důvodů a propadlákům)

Додано примітку [MV2]: V celém překladu dodržuju původní „ukončování vět“ – Kycenko používá kombinace znaků / ?! / !!! / !... / ..! / ..? / ?... atp. Podle mého docela dobře odrážejí intonaci, proto jsem je zachoval

Denis: (*plaše*) Puškinovi taky dávali čtyřky z počtů...
Valeria: Ale ty nejsi Puškin, kurva!!! Marš pro učebnici a počítej úlohy! Žádný fotbal, žádný courání! Na to zapomeň!
Babička: (*přemlouvavě*) Radši mu řekni, ať si sbalí. Autobus nám jede v osm...
Valeria: Mami, tys mě neslyšela?! Já se z vás všech snad zblázním!
Babička: No to se podívejme. Vyrostla nám a už i na vlastní mámu pokřikuje! Kdyby ses místo toho řvaní občas starala o vlastního kluka, možná by ti nenosil čtyřky.
Valeria: Já jsem celý dny v práci! Přes den počítám vejplaty a daně a po večerech mám počítat domácí úkoly?! (*Sergejovi*) Copak je to takovej problém, naučit kluka násobilku?
Babička: Jen ať si kluk na vsi odpočine, nají se malin, proběhne se...
Sergej: (*Valerii*) Poslouchej...
Valeria: Co mám zase poslouchat?!**Sergej:** On si to projde, najdeme mu doučování, a bude to dobrý...
Valeria: A kdo to doučování jako zaplatí? Vypadám snad, že se mi peníze sypou z prdele?!
Sergej: Já jsem muzikant, já šám počítat neumím!
Valeria: Tak pán je muzikant! Nechtěj mě rozesmát! (*Posměšně*) Už mám doma dva, Puškina a muzikanta. Rodina plná intelektuálů!
Valeria chce odejít, ale v úzkých futech stojí Babička.
Valeria: (*křičí*) Líp už sis ani stoupnout nemohla, mami!
Babička hbitě uskakuje, Valeria odchází do kuchyně.
Babička: (*umílá pod fousy*) Panenko Marja... Takhle zvlčit, holka moje... Vlastní mámy si neváží... Člověk se celej život v potu tváře lopotí a...
Sergej: Vás se to přece netýká. Tak se do toho buď nemotejte, nebo se nedivte, když vám taky jedna přiletí...
Babička: Co ty mi tu budeš vykládat?! Kdyby sis radši našel pořádnou práci jako pořádněj mužskej!
Sergej mlčí, ušklíbá se.
Babička: Podle mě to tak má bejt. Bylo to tak věky věkoucí, že mužskej má pracovat, tak na tom asi něco bude. Dneska si ty lidi navymejšlej!... Mužský seděj doma s děckem... V tejhle zemi je strašnej bordel. A prezident?! Copak to je nějakej prezident? Copak to je nějakěj mužskej?
Hlas Valerie: Mami, tys ho přece sama volila!...
Je slyšet zvuk splachujícího záchodu.

Scéna 2

Sergej je rozzlobený, sedí s kaťaty na půl žerdi na záchodě v koupelně, z obyčejného bubnu vyrábí buben fríkční. Vedle se na sušáku na ručníky suší oblečení (včetně úzké strohé kravaty).

Hlas Valerie: (*Babičce*) Jen si to představ: Alexejev vyhnal Mášu z baráku. Všechno to bylo v pohodě, a on najednou že chce, aby si Máša nechala udělat botoxový rty a zvětšit prsa nejmíň na céčka. Ale dyť ona má přece kozy normální, v pohodě, tak proč?! No prostě ho poslala někam a Alexejev jí vyhodil kufr na chodbu, toho Oplíka, co jí dal k narozeninám, toho si nechal... Sviňák jeden! A kde je Sergej? Serjožo?! Kde jsi?

Hlas Babičky: Je na záchodě.

Hlas Valerie: Aha. Denisi! Pojď mi to sem podržet, rychle!

Dále je na pozadí slyšet hluk běžné domácnosti: sousedi v horním bytě zapínají vodu, Valeria v kuchyni otevírá a zavírá skříně, rachotí nádobím, Babička šoupe bačkorami, Denis se směje, kocour mňouká.

Sergej: (*mluví s diváky*) Tomuhle já říkám „debilní stav“: chce se mi všechno zahodit a zdrhnout. Ale nemůžu. Pořád jsem přemýšlel, proč vlastně nemůžu. Očividně v tom bude nějaká moje utkvělá představa o tom, jak bych se měl zachovat, kým bych měl vlastně bejt... A tahle představa je zřejmě mylná...

Manželka trvá na tom, že si musím najít práci jako prodavač, ale já nechci, chápete? To se radši budu válet hladovej pod mostem...

Додано примітку [MV3]: V originále „nejsem žádnéj Makarenko!“ (spisovatel, teoretický pedagog sovětské éry, velký didaktik politického vzdělávání prostého lidu...)

Додано примітку [MV4]: Je mi líto, nenašel jsem přesný termín v češtině – jde o tento nástroj:
http://en.wikipedia.org/wiki/Friction_drum
(buben s tyčí či strunou protaženou skrz membránu)

To se mi třeba líbí, jak na Západě píšou: „Jaká hrůza! Na Ukrajině odstřelují bezprizorní psy!“
(*Směje se*) Vždycky mě zajímalo, proč se lidi víc staraj o zvířata, než o ostatní lidi. Nejde přece o psy. Jde o nás... kterejm jsou nějaký čoklové ukradený.

Ted' nedávno jsem na netu četl článek: jedna cizinka přijela pracovat do Kyjeva a píše tam svoje dojmy — co se jí jako u nás zdá bejt povšimnutihodný... Píše, že holky u nás choděj na vysokejšech šteklich a v krátkejch sukních bla bla bla... (Asi prostě závidí, no.) A že prej ji nepřijemně překvapilo, že se na sebe lidi v autobusech a v metru neusmívaj... Turistka!

Jak že je to u nich doma s bydlením? Každěj má sám pro sebe jednu svoji místnost a k tomu lyvyngrům, aby se měli kde „scházet“, co? A u nás platí to, co za komančů — šest čtverečních metrů na každěj hladovej krk! Takže z toho věčného „scházení se“ už nám všem doma hrabe. Teda... ze začátku nám hrabe. A pak... prostě přestaneme lidi vnímat. Ignorujem je. Doma... i na ulici...

Pauza.

Přece jen je to hezký, bejt chvíli sám. Víte, já byl kdysi v místnosti absolutního ticha...

V kuchyni Denisovi upadla miska, se zvoněním se odráží po podlaze.

Hlas Valerie: Do pr...kýnka! Denisi!! Máš obě ruce levý nebo co?!

Hlas Babičky: (*mluví k zavřeným dveřím*) Budeš tam ještě dlouho? Denis se musí umýt. Denisi, co jsem ti říkala, šup do vany! (*Je slyšet vrískot kocoura, kterému šlápli na ocas*)

Sergej vychází ze záchodu, v rukou drží proděravěný buben, z díry čouhá kus hadru. Na podlaze v kuchyni leží převrhnutá miska s moukou. Před dveřmi záchodu stojí Denis důkladně pokrytý moukou.

Babička: (*Sergejovi*) Proč máš vatu v uších?

Sergej: Aby mě neprofouklo...

Babička: Ty jsi vážně nějakěj divnej... A proč jsi propíchl ten buben?

Valeria vykukuje z kuchyně, všimne si, že k výrobě frikčního bubnu Sergej použil hadr, který by se v domácnosti býval byl hodil.

Valeria: (*Sergejovi*) Vrať ten hadr tam, kdes ho našel, jasný? Ten je na prach.

Denis: (*otřepává ze sebe mouku*) Na prach, nebo proti prachu?

Ztemnění.

Scéna 3

Valeria vychází z koupelny v domácím županu a s ručníkem zamotaným do turbanu. V pokoji sedí Sergej s frikčním bubnem a vyluzuje z něj různé zvuky ve snaze složit jakousi melodii.

Valeria: (*pro sebe*) Přece jen je to lepší, když se ti nikdo nemotá pod nohama. Serjožo! Serjožo?!

Sergej: (*pokračuje ve své činnosti*) Hm?

Valeria sundává z hlavy ručník, pokouší se rozčesat mokré vlasy masážním kartáčem.

Valeria: (*prodrbávajíc si vlasy rukama*) Chci si nechat udělat trvalou. Co myslíš, bude mi to slušet?

Sergej: Hm.

Valeria: Slyšels o těch bombách v Dněpropetrovsku? Prej to brzo bude bouchat i tady, říká se to.

Sergej: (*zvedaje hlavu*) Cože?

Valeria: Holky v práci to říkaly, že brzo určitě vybuchne něco i tady u nás.

Sergej: (*vraceje se ke své činnosti*) Aha. (*Pokračuje ve vyluzování zvuků z bubnu*)

Valeria: (*dívá se na sebe do zrcadla*) Ale jestli si udělám trvalou, ono než to odroste... Když jsem se barvila, odrůstalo to dlouho... Navlnit to můžu i natáčkama... mám takový tenoučký. Chtěla jsem si ještě nechat narůst nehty, ale s těma je to v práci nepohodlný. (*Všimne si, že Sergej ji neposlouchá*) Serjožo, pojedem letos k moři? Už jsem moře neviděla ani nepamatuju. Na Krym nechci, je to tam špinavý a drahý. V Egyptě je to zas samej cikán, tam se mi minule vůbec nelíbilo. Co takhle do Turecka? Do Antalye nebo do Bodrumu... Holky tam byly a říkaly, že je to tam pěkný. Serjožo!

Sergej: Hm.

Valeria: Necháš to aspoň chvíli ležet?!

Sergej: (*neustává ve své činnosti*) Jo, hned.

Valeria: Prej to tam není tak drahý a dá se tam najít i slušnej hotel. Ale musí se tam jet už teď a na last minute, protože v létě tam bude hrozný vedro a hromady lidí. (*Pro sebe*) A třeba až se vrátíme, už bude po bombách...

Zapíná fén, suší si vlasy. Sergej zvedá hlavu, mračí se, vstává, odchází s bubnem do kuchyně a zavírá za sebou dveře.

Valeria vypíná fén. Otevírá šatní skříň a hrabe se v ní, vytáhne komínek složených šatů a vybírá z něj šaty s leopardím vzorem. Přikládá si je k hrudi, přehazuje ramínka přes ramena a kriticky na sebe hledí do zrcadla. Se šaty takto na hrudi jde do kuchyně.

Valeria: (*otevříc dveře*) Poslyš, Serjogo, Ljuba mi dala tyhle šaty, už se do nich prej nevešla. Co myslíš, padnou mi?

Hlas Sergeje: (*se zvuky bubnu v pozadí*) Mhm.

Valeria nechává dveře do kuchyně otevřené a vrací se do pokoje.

Valeria: (*do zrcadla*) Ne, to je tak nanejvyš na pláž... (*háže šaty do skříně*)

Sergej vstává, zavírá dveře do kuchyně. Valeria se podívá na dveře, shodí župan a zůstane jen v bačkorách a spodním prádle.

Valeria: (*otevříc dveře do kuchyně*) Poslyš, Serjogo, odlepila se tu tapeta. Pomůžeš mi ji přilepit?

Na mě je to vysoko. Rozmíchám lepidlo, ty to tam namažeš a přilepíš.

Sergej vyluzuje z bubnu jakýsi zvlášť lhostejný tón.

Valeria: Nech už ten blbej buben chvíli ležet, kurva!

Sergej: Heleďse... Tys chtěla, abych si našel práci. Tak mi Michejev nabídl, abych napsal soundtrack k jednomu seriálu...

Valeria: Ale prosím tě! Tohle že je soundtrack k seriálu? Slyšels ty vůbec někdy, jak zní muzika ve filmu? Kdyby sis radši našel normální místo a pracoval jako pořádněj mužskej!

Sergej: Dyt' mě zvali, abych učil v tý hudební škole! A tys dělala všechno jenom pro to, abych se tam nedostal!

Valeria si obléká župan, zavazuje si pásek.

Valeria: (*klidně*) Já tu mluvím o pořádný práci! Třeba teď v tom velkým elektru u nás: pevněj plat plus provize z prodeje. Potom, víš, by ses mohl vyšplhat na manažera... (*Odcházejíc do pokoje.*)

Ticho Soundtrack k seriálu... Nechtěj mě rozesmát.

Valeria, zapíná televizi na plně pecky. Lakuje si nehty.

Televizor: Dnes večer — nejnovější události na Ukrajině.

Majetek členů vlády vzrostl za poslední dva roky na čtyřnásobek.

Ukrajina přijala další kroky ke snížení závislosti na dodávkách plynu z Ruska.

Od získání nezávislosti se počet obyvatel Ukrajiny snížil o šest milionů čtyři sta tisíc, čili o více než 12%.

Sergej vchází do pokoje, vypíná televizi, vrací se do kuchyně. Valeria zapíná rádio.

Rádio: Německá kancléřka Angela Merkelová prohlásila, že Ukrajina a Bělorusko trpí pod tíhou „diktatury a represí“. Takto ostrá slova zazněla poprvé od doby, kdy Tymošenková ve věznicí zahájila hladovku. V Europarlamentu se vede vážná diskuse o možnostech izolovat Ukrajinu...

Sergej: (*vchází do pokoje, vypíná rádio. Důrazně!*)

Valeria: Tak říkals, že „ze seriálů lidí jenom hloupnou“. Tak koukám na zprávy no... (*Pauza*) Zajedeš pro Denise k mamě?

Sergej: A nemoh by tam ještě tak tejden zůstat? Líbí se mu tam...

Valeria: Tobě fakt jde jenom o to, abys nic nedělal... Já mám práci...

Sergej: Já mám taky práci!

Valeria: Mlátit do bubnu umí i opičáci, to není práce...

Sergej odchází do kuchyně, práskne za sebou dveřmi.

Valeria: (*hlasitěji*) Tak vyzvedneš toho Denise? A volala jeho ukrajinštinářka, musí se do prvního září naučit básničku.

Sergej: Kurva, to nemůžu mít doma chvíli klid, ani když tu nikdo není?! *Vyndává z uší vatou, strká si do nich špunty. Přiznivě hodnotí jejich účinnost.*) No, to je lepší...

Scéna 4

Valeria stojí na scéně, oblečená do kostýmku, usmívá se na diváky.

Během jejího proslovu v ty nejnevhodnější chvíli zaznívají z kuchyně zvuky frikčního bubnu. Při nich se Valeria, která se naučila svůj text nazpaměť, zadržává, ale jinak se snaží všechno odříkat tak, jak ji to učili na školení.

Valeria: Dobrý večer. Jmenuji se Valeria a jsem nezávislou konzultantkou v péči o pokožku. *(usměje se na diváky)* Jsem velmi ráda, že vás zde mohu přivítat a zvláště mne těší, že jsou mezi námi i muži. *(usměje se na diváky, z kuchyně se linou zvuky frikčního bubnu, Valeria se ohlíží)* Když muž řekne „kosmetika“, většinou tím myslí především kosmetiku dekorativní, ale my, ženy... *(opět zazní buben)* Ale my, ženy, víme, že všechno záleží na pravidelné péči. Pět minut, které denně trávíme péčí o pokožku, se na jejím stavu projeví až po několika hodinách, několika dnech nebo i několika letech. Nabízím vám komplexní sadu péče o pokožku, jejíž aktivní složky podporují její výživu i regeneraci.

Na kom si dnes efektivitu našeho zázračného produktu vyzkoušíme? Kdo bude dobrovolníkem?

Alexandra se přihlásí.

Valeria: Výborně, máme tu dobrovolníka. Jak se jmenujete?

Alexandra: Alexandra.

Valeria: Prosím, posaďte se tady na židli, aby na vás všichni viděli. *(Alexandra prosbě vyhoví)*

Povězte nám něco o sobě. *(Alexandra je zmatená)* Čímpak se živíte?

Alexandra: Jsem skladatelka.

Teď je zmatená Valeria

Valeria: Oho. Jistě... *(Opatrně bere mezi šest prstů tubičku, obrací se na diváky)* Čistící tinktura funguje jako peeling a odstraňuje zrohovatělé buňky z povrchu pleti, tonizuje ji a osvěžuje.

Alexandra nanáší tinkturu a smývá ji.

Valeria: *(podávajíc Alexandře ručník)* Jaký z toho máte pocit?

Alexandra: Zatím vůbec žádný.

Valeria opatrně bere mezi šest prstů další tubičku.

Valeria: *(otáčí se k divákům)* Aby byl efekt silnější a viditelnější, přidáme vyživující pleťovou masku.

Alexandra nanáší masku.

Valeria: Aby maska správně působila, je třeba chvíli počkat. Ale ne víc, než 10 minut! *(Obrací se na Alexandru)* A... co skládáte? Písničky? Nebo spíš vyzvánění na telefon?

Alexandra: *(nevzrušeně)* Moderní vážnou hudbu.

Valeria neví, co to je.

Valeria: Oho. Jistě. A kde bych si to mohla poslechnout.

Alexandra: Na koncertech. Ale bojím se, že se vám to moc líbit nebude... *(Zaposlouchávajíc se do zvuků frikčního bubnu)* Prosím vás... Co to je? Kdo to je?

Valeria: *(rozpačitě)* To... Promiňte, to si asi kluk hraje...

Alexandra: To máte talentovaného kluka. *(Jde směrem ke kuchyni, otevírá dveře a vidí Sergeje.)* A velkého... *(Stírá si masku)*

Sergej: *(vstává a vytahuje z uší špunty)* Dobrý den...

Alexandra: *(ohromeně hledí na Sergeje)* Asi bych měla jít... *(Valerii)* Prosím, všechno mi to...

(krouží ukazováčkem směrem ke kosmetice) pošlete. *(Hází na stůl vizitku, netrefí se, míří ke vchodovým dveřím)* Na shledanou... *(Zabouchne dveře Sergejovi před nose)*

Sergej se tiskne ke dveřím

Valeria: Přijďte ještě na individuální konzultaci!

Sergej se otáčí, sedá si zády ke dveřím a bubnuje.

Scéna 5

Sergej si povídá s diváky.

Sergej: Co já vím, tak podle zahraničních médií má Ukrajina ještě jeden hroznej problém: uvěznění Julie Tymošenkové! *(letmý úsměv)* Taková hysterie... Ukrajině hrozí bojkotem... A mě by zajímalo, koho to tady ještě vůbec zajímá. Prostě bych to chtěl jen tak vědět... *(Osloví konkrétního diváka)*

Třeba vy, co si o tom myslíte?

Provádí rychlý výslech:

Je vám líto Julie Tymošenkové?

Chcete, aby ji pustili na svobodu?

Pokud divák odpoví na druhou otázku «ano», Sergej se ptá:

Ale proč? Vždyť přece prodala Ukrajinu do ruského otroctví! Je to zrádkyně!

Pokud divák odpovídá «ne», Sergej se ptá:

Ale proč? To vám není líto ženský, která si to odsedí místo tý bandy hamižnejch oligarchů?

Sergej: No... Tak aspoň konečně vím, co si tu o tom lidí myslí... *(Pauza)* A víte, co si já osobně myslím?

Vláda nám opravdu důkladně vysvětlila, proč vlastně Tymošenkovou zabásli. Ale nikdo nám nevysvětlil, proč zůstali ty ostatní na svobodě.

Takže největší problém není v tom, že Julia sedí. *(A podle mě... jen ať sedí)* Hlavní problém je v tom, že s ní nesedí i všichni ty ostatní. Takže zákon u nás platí jen pro obětní beránky. A s tím se musí něco dělat...

Scéna 6

Alexandra u sebe doma. Zvoní domovní zvonek. Alexandra otvírá, za dveřmi stojí Sergej.

Sergej: Mám tu pro vás zásilku...

Hází pytlík bůhvíkem, vrhá se na Alexandru a začíná ji líbat. Opření o stěnu spolu vestoje souloží, poté padají na gauč.

Sergej: *(oddychuje)* Povězte... *(Zvedá se na lokty, s vážnou tvář)* Je vám líto Julie Tymošenkové? *Prskají smíchy.*

Alexandra: Jak se jmenujete?

Sergej: Sergej.

Alexandra: Jako Rachmaninov.

Sergej: Jako Jefimov! *(Hraje na imaginárních bicích rytmus písně Beautiful Girl skupiny „Udar“, zpívá)* Nice story about love!..

Alexandra mu sekunduje s imaginární violou. Docela jim to ladí. Smějí se. Alexandra usedá na židli, přehazuje přes sebe lem šatů.

Sergej: *(připlazí se po kolenou, téměř s brekem)* Vy jste taková... Vy jste taková... Ženská! *(Vdechuje vůni mezi jejími ňadry)*

Alexandra: *(směje se)* Víte vy vůbec, co se to tu děje? Kde jste se tu vzal, kdo jste?

Sergej: Kdo jsem? Já nevím. Nevím, kdo.

Scéna 7

Byt Věkličových, Valeria leží na gauči s nohama ve vzduchu, čte „Příručku pro konzultanty“ Denis si hraje se šroubovákem u zásuvky. Do pokoje vchází Sergej, gestem posílá Denise do kuchyně.

Denis: *(rozhodně)* Rozhodl jsem se, že si Olju vezmu.

Pauza. Valeria se chechtá z plna hrlla.

Valeria: Hezkýýýý... Co to, co to?

Denis: Miluju ji.

Valeria: Jakýpak kurva „miluju“?! Matiku bys měl milovat! Co to máš za strategii, „nechci se učit, radši se ožením“?

Sergej: No každopádně s tím musíš počkat do šestnácti.

Valeria: Do osmnácti!

Denis: *(kouká se na hodiny)* Jako do osmnácti čeho?

Sergej: Let přece.

Denis: *(po úvaze)* A může u nás do té doby bydlet?

Sergej: Víš, tady je tak trochu málo místa... A to ještě přijede babička...

Valeria: Prosim tě, co to plácáš?! Jdi se radši učit, šup! Máš si zlepšit tu čtyřku! On se chce v devíti ženit!..

Sergej: Tak jo, Dene, pojd': máš se učit básničku, zejtra tě budou zkoušet.

Denis: A fakt se jí musím učit? Je úplně blbá...

Valeria: To můžeš říkat, až ti uschne mlíko na bradě! Padej do té kuchyně! *(Sergejovi)* Uč se s ním chvíli, já se musím připravit na to školení!

Sergej a Denis si sedají v kuchyni ke stolu.

Додано примітку [MV5]: Sergej Jurijevič Jefimov, bubeník skupiny „Udar“, „Uder“

Додано примітку [MV6]: Zmíněnou píseň jsem pod tímto názvem nenašel, ale během hledání jsem narazil na toto video, podle citovaného úryvku textu je to ona:
<https://www.youtube.com/watch?v=GNTyOJ0T9Cg>

Sergej: Tak se předved'... kde jsme skončili?

Denis: (*znuděně*) Pochovejte a vstávejte, zlomte pouta v boji, nepřátelskou zlobnou krví zkropte volnost svoji.

Tatí, co myslí tím „pouta“?

Sergej: Jako okovy.

Denis: A co jsou to „okovy“?

Sergej: Dlouhý řetěz na svazování lidí.

Valeria: (*šprtá se*) Sada „Jemné ruce“ učiní vaši pokožku hedvábnou, pružnou a dokonale hladkou...

Denis: A proč říká „Pochovejte a vstávejte“? To je jako útok zombiků?

Sergej: S Paulem Naschyim v hlavní roli...

Valeria: (*Denisovi se Sergejem*) Zkuste to potichu! (*Vstává, jde ke dveřím do kuchyně*) Jo, a Serjožo, musíme koupit zavařovačky, tak padesát...

Sergej: Dobře.

Valeria: A kýbl paprik.

Valeria zavírá dveře do kuchyně, vrací se do pokoje.

Valeria: (*lehá si na gauč, šprtá se dál*) Obsahuje mimo jiné santalový olej, výtažky z rozmarýnu a skořice...

Hlas Sergeje: Tak, teď to zkus bez kroučání do knížky.

Hlas Denise: Až já umřu, pochovejte mě kdes na mohyle,...

Hlas Sergeje: Nejdřív název.

Hlas Denise: Testament.

Hlas Sergeje: Víš, co je to „Testament“?

Hlas Denise: Jakože „dopis na rozloučenou“?

Hlas Sergeje: Ne, jako „závět“... Tak šup.

Hlas Denise: Až já umřu, pochovejte mě kdes na mohyle, vprostřed stepi nedohledné, v Ukrajině milé.

Valeria: (*poslouchá, učitelským tónem*) Taras Hryhorovč Ševčenko. Velký ukrajinský básník. *Hlas Denise zní dál.*

Valeria: (*divákům*) Lepší, když se radši věnuje klukovi, než kdyby mlátil do toho svýho bubnu nebo za pár šupů vymejšlel nějaký kraviny v tý umělecký škole. Zato já, víte, já nemůžu nepracovat. Já bez práce prostě šílím! (*dívá se do knihy*) Tak... Obsahuje mimo jiné santalový olej, výtažky z rozmarýnu a skořice...

Hlas Denise:

Až ponese z Ukrajiny nepřítel krev zlobnou...

Ztemnění. Světlo. Na scéně stojí Sergej, zní melodie „Šče ne vmerla Ukrajina“, nejdřív potichu, poté stále silněji.

Sergej: Je protivná co? Ta básnička... „Nepřátelskou zlobnou krví, zkropte volnost svoji.“ — „...však do té chvíle, nechci boha znáti.“, jakože nenajdu odpočinku. Je to vlastně dost agresivní odkaz...

No ale... víte, dokud Ukrajince necháte na pokoji, jsou hodní, laskaví, jak z cukru. Jenomže tuhle naši vstřícnost mají všichni za slabost a každej si myslí, jak si nás přisvojí: Poláci... Němci, ti válčí pořád... Američani strkaj nos kam můžou... Rusové se teď rozpomenuli, že by nás chtěli k sobě připojit. Ale vždyť z toho nic dobrýho ani vzejít nemůže, chápete? A oni se pak diví: „Proč jste takoví zlí? Musíme to řešit mírově, klidně, v dobrém“... (*Jedovatě*) Celej Mahátma Ghándí, no jasně...

(*Obrací se na imaginární Rusy*)

Додано примітку [MV7]: Taras Ševčenko — Zapovit (překládáno jako Odkaz, Rukověť, Kšaft, Testament...), je to taková nejpatetičtější školní klasika, asi jako náš Máj nebo Znáť křišťálovou studánku... jen je silně vlastenecká a protirusky laděná

Додано примітку [MV8]: Španělský herec a režisér převážně hororových snímků

Додано примітку [MV9]: „Ještě Ukrajina nezhylnula“ (státní hymna)

Zkuste nás nejdřív nechat chvíli na pokoji!!! S tím svým velmocenským šovinismem!!! Už vás máme všichni po krk. Ne přímo vás osobně, ale toho vašeho přesvědčení, že Ukrajinec je jen parodie na Rusa, že ukrajinština je jen divná ruština a že Ukrajina je Malorusko!!! Kyjev byl už v devátém století pořádný město a na místě Moskvy tehda leda tak šuměly hustý lesy!!! A šuměly ještě dalších tři sta let!!!

Hymna je rázem zastavena, ticho.

Sergej: No zkrátka, v tomhle tónu se pak nesou, jak se tomu říká, „národnostně motivované konflikty bez reálných motivů“.

Sergej bubnuje.

Hlas Denise:

Na mě v rodině své velké,
v svazku volném, novém
vzpomeňte si potom jednou
nezlým, tichým slovem.

Hlas Valerie: (*sova slyšitelně, šprtá*) ...tonizuje a pomáhá proti stresu, působí proti celulitidě, posiluje sexuální energii...

Serhij: Já mám ukrajinštinu radši, protože ukrajinsky mluví míň čuráků. Protože nás, Ukrajinců, je prostě míň.

Scéna 6. Pokračování

Alexandra a Sergej jsou spolu sami.

Sergej: Nevím, kdo jsem. Zato vím, kde jsem. Jsem v bryndě... No jako v bahně si připadám... (*Obrací se na Alexandru a na diváky*) Už jste se někdy topila v močále? Já jo. Člověku je najednou dobře, teplo, útulno... Utopit se je pak lehký. Když vás to vtahuje, člověk je jak hypnotizovaný. Cítí, že má konečně někoho, kdo se o něj postará... má močál. A bez pomoci zvenčí se člověk ven nedostane. (*Obrací se na Alexandru*) Vytáhneš mě z něj? Vytáhneš mě?

Alexandra: Jo. Jestli teda chceš...

I když, kdybys opravdu chtěl, vytáhl by ses sám.

Dívají se jeden na druhého.

Alexandra: Zahraj mi něco.

Sergej splní její přání.

Alexandra: Proč dělají muzikanti při hraní takový divný ksichty?

Sergej: To je z těch pocitů

Alexandra: (*hravě*) Já bych chtěla, aby mojí hudbu hráli s trochu jinýma pocitama.

Alexandra hraje jednu ze svých skladeb. Sergej se připojuje a dělá ksichty.

Scéna 8

Sergej si povídá s diváky.

Sergej: Takže... je taková teorie: Myšlenky se předávají od vyšší bytosti k nižší. Sednu si teď před televizi a prověříme si, kdo komu předá jakou myšlenku.

Sergej sedí před televizí, upřeně na ni hledí. Občas ťuká prsty do bubnu.

Televizor: Zákon proti propagaci homosexualismu...

Sergej: (*skáče do řeči*) ...Buzny jsou všem u prdele!..

Televizor: Zákon o druhém státním jazyce...

Sergej: (*skáče do řeči*) ...Blbost!

Televizor: Mítink obyvatel Černobyly...

Sergej: (*skáče do řeči*) ...No jasně, teď je to zrovna nejvíc potřeba!

Televizor: EURO 2012!

Sergej: (*slastně*) Jóóó!

Sergej masturbuje.

Televizor: Euro, Euro, Euro, Euro,

Finále, fanoušci, levné pivo.

U-kra-ji-na!

(Troubí klaksony a píšťaly...)

Euro, Euro, Euro, Euro,
Finále, fanoušci, levné pivo.
U-kra-ji-na!
(Troubí klaksony a pišťaly...)
Euro, Euro, Euro, Euro,
Finále, fanoušci, levné pivo.
U-kra-ji-na!
(Troubí klaksony a pišťaly...)
Euro, Euro, Euro, Euro,
Fináléééé!!!
(Zběsilý řev klaksonů a pišťal)
Hotovo.

Sergej: *(ochable, malátně)* Hotovo...

To Euro je jako sex. Všichni na něj čekali, nakonec to přišlo a... a co?

Naše holky maj plnou hlavu skandinávskéjch dřevorubců. Mezi občany se vrátilo tradiční tuzemské hulvátství. Parlament přemejšlí, čím zalepit ty díry v rozpočtu. A když už se teda tak hezky sešli, přijali jazykovéj zákon...

Televizor vstává, odchází...

Scéna 9

Byt Věkličových. Babička sedí na židli, nohy má v lavoru. Valeria má na stole rozložené produkty péče o nohy, ručník, pemzu a nůžky.

Valeria v průběhu téměř celé scény klečí na kolenou nebo sedí na podlaze s nohama skrčenýma pod zadkem.

Babička: Už aby ty volby byly pryč. Mám těch jejich ksichtů plný zuby, na každým rohu kandidát. I když teď byl v televizi jeden, dobře mluvil, podnikatel takovej.

Valeria: Mamí, nech toho: jsou jeden jak druhěj všichni...

Nanáší Babičce na nohy krém, masíruje chodidla.

Babička: Ne ne, tenhle byl dobrej a mluvil chytře. Ptám se Vásji: jak se jmenoval ten chlap? A on prej „nepamatuju!“ No na lístku budu muset někoho zaškrtnout a já ani jeho příjmení neznám...

I když hlasovat budu stejně pro komunisty.

Valeria: Co? Už vám rozdali pohanku?

Valeria drbe Babičce nohy pemzou.

Babička: To už dávno nerozdávaj. Teď dávaj peníze: sto hřiven každýmu. A od různějch stran.

Valeria: A vy si to berete?

Babička: No a co? Podepisovat nic nemusím.

Valeria: *(zamyšleně)* Jestli cpou tolik peněz lidem před volbama, kolik asi tak chtěj vydělat po nich?...

Valeria oplachuje Babičce nohy, otírá je ručníkem.

Babička: Ale tak! Copak na tom záleží?

Valeria: Záleží.

Valeria nanáší Babičce na chodidla malé množství zvlhčující pletové vody, roztírá...

Babička: Radši mi ostříhej nehty na nohou, já už na to sama nemůžu... Podívej, jaký mi narostly kopyta.

Valeria stříhá Babičce nehty na nohou.

Babička: *(oceňuje dcerku znaleckým pohledem)* No, furt vypadáš k světu. Jen seš bledá! Úplně tě vysává... Zarostlej jak loupežník, fujtajxl. Vyžeň ho ke všem čertům, k čemu ti vůbec takovej darmožrout je...?!

Valeria: *(káravě)* Hele, vzpomeň si na tátu...

Babička mlčky hledí na Valerii.

Valeria: ...no a ne snad?

Babička: No já se s ním celej život tráčila, to jo. Ale jen kvůli tobě s Vásjou.

Valeria vstává.

Valeria: Hele mě a Vásju do toho netahej. Ty na nás akorát hodíš vinu a my si to máme jako do smrti vyčítat?

Babička: (*tónem uražené nevinnosti*) Ale ale... No jistě. Jeden narkoman, druhá na mě křičí od rána do večera...

Valeria: A jak jsem na tohle asi měla reagovat?!...

Babička: (*skáče jí do řeči, poslouchá*) No, no... Pst! Ticho!

Poslouchají společně.

Hlas Sergeje: Všechno v pořádku, všechno při starým. Radši řekni co ty? Aha. Aha. (*Směje se*)

Ted' nemůžu mluvit, ještě ti zavolám... Já tebe taky.

Babička: S kým to mluví?

Valeria: „Já tebe taky“?! Já tebe taky CO?!

Vchází Sergej s telefonem v ruce, vytáhne ze skříně triko, obléká ho.

Valeria: S kým jsi to mluvil?

Sergej: S Michejevem.

Valeria: A kam to jdeš?

Sergej: Vynesu smetí, ucpala se ta šachta na odpadky...

Valeria: Hm...

Sergej vydává z koše pytel s odpadky, bouchne za sebou vchodovými dveřmi.

Babička: A Michejev je kdo?

Valeria: Ten jeho kamarád... Takže, „on jeho taky“, jo...?

Scéna 10

Byt Věkličových. Valeria, Sergej, Denis a Babička sedí za stolem, mlčky večerí.

Radio: Soud s Jurijem Lucenkem začal se zpracováním materiálů, při vyšetřování otravy Viktora Juščenka bylo vyslechnuto 15 svědků ze strany obžaloby, svědky ze strany obhajoby soud vyslyšchat nehodlá.

Je slyšet, jak někomu přišla smska. Valeria se vrhá k telefonu.

Valeria: (*čte nahlas ze Sergejova telefonu*) „Dopsala jsem koncert, přijď si ho poslechnout. Moc mi chybíš. Líbám, Saša.“

Mlčení. Valeria hledí na Sergeje, sedá si. Denis se rýpe v talíři těstovin.

Babička: Saša, to je ten Michejev?

Valeria: Saša je Saša! Takže přece jenom Saša!? Takže přece jenom ta intelektuálská coura?

Babička: (*pološeptem*) Panenko Marja! Co tak strašně křičíš?

Valeria: No, tak co budeme dělat?!

Sergej: No... co mám dělat?

Valeria: No, co budeme dělat?! Nebo si snad myslíš, že tohle je normální?!

Sergej: Normální... povídat si je normální.

Valeria: Ještě mi tu vykládej o povídání! Ted' si popovídáme o tobě! A o tom, že se taháš po ženských, drahoušku! A šachta na smetí se neucpala!!!

Sergej vstává od stolu, začíná se oblékat.

Valeria: Kam jdeš? Ne, ne, ne, ještě jsme neskončili! Chci si vyslechnout tvoje výmluvy! Jak si to říkal? Jak mi visíš na krku, celej den doma, piješ jenom vodu... ale milenku sis pořídil. Hezky to máš vymyšlený!

Sergej: Máš tohle zapotřebí? Před klukem?

Valeria: Jen ať to ví, jakýho má povedenýho tatínka. Z koho si má brát příklad.

Sergej: Denis s tím nemá nic společného.

Valeria: Jako jako nemá? Jeho se to taky týká!

Sergej: (*vyrve Valerii telefon z ruky*) Ty se nejdřív uklidni. Pak si teprve promluvíme (*Bouchne za sebou dveřmi*)

Valeria se předstíraně a strojeně rozbřečí.

Valeria: Podívej se, jen se podívej, co ti tvůj otec provádí! To je dobře?! Tohle je dobře?! (*Denis se dívá do klína, vrtí hlavou*) Tohle že je dobře?!

Babička: (*tiše, s opovržením*) Bože můj!... (*hlasitě mlaská*) Taková scéna...

Scéna 11

Byt Věkličových. U sousedů hraje slovanský pop, cosi ve stylu „Nej-nej!“ Filipa Kirkorova. Sergej leží na gauči v trenkách a s notebookem, očividně se hrabe na sociální síti. Denis jde k němu, sedá si na opěradlo gauče.

Denis: Tati?

Sergej: Hm?

Denis: No... rozhodl jsem se, že si Olju zatím nevezmu.

Sergej: Cože?

Denis: Rozmyslel jsem si to.

Sergej: No, to je opravdu chlapský rozhodnutí.

Pauza. Sergej píše zprávu.

Denis: Že nás neopustiš...?

Sergej přerušuje svou činnost, cuchá Denisovi vlasy.

Sergej: Co se to tam u sousedů pořádá?

Denis: Strejda Vova má narožky.

Sergej: Už takhle z rána?

Do místnosti vchází Valeria.

Valeria: (Denisovi) Máš sbaleno?

Denis: Mhm.

Valeria: Tak počkej před barákem, akorát by ses mi pletl pod nohama.

Denis neochotně vychází ze dveří. Valeria z hromady hadrů vyndá šaty, oblékne se, maluje se.

Denis zvenku pootevírá vchodové dveře.

Denis: Mami, už jdeš?

Valeria: Co mě honíš? Ty ses sbalil, teď nech sbalit mě. (*Vyndává ze škatulky náramek, jde k Sergejovi*) Co tenhle?

Valeria mluví se Sergejem přísnějším tónem než obvykle, Sergej zase lhostejněji než obvykle odpovídá.

Sergej: (ani se nepodívá) Mhm...

Valeria: A co třeba ty korále, co mi dala Nika?

Valeria vyndá korále, prohlíží si je a vrací je do krabičky, náramek vymění za jiný.

Hlas Denise: Notak, mami!

Valeria: Tak sakra dej už pokoj! (*Sergejovi, přísně*) Určitě s náma do Piragóva nepojedeš?

Sergej: Hlava mě bolí jak střep.

Valeria: Tak nic. Boršč máš v lednici, my přijedem pozdě. (*Zavírá dveře, otáčí klíčem v zámku.*) Popik za zdí zní hlasitěji. Zdá se, že jde o sousedovu oblíbenou píseň, protože vždy, když skončí, rozjede se znovu.

Sergej chvíli leží se zavřenýma očima, mne si spánky. Vyskakuje a bubnuje, což však nepomáhá.

Sergej: (obléká se) Ne, já to tu nevydržím.

Obouvá se, bere za kliku vchodových dveří, ty se neotevírají. Sergej chvíli kouká na kliku.

Sergej: Kde jsou klíče? (*Škubne s klikou, horečnatě hledá klíče*) Klíče, klíče, klíče, klíče... Klíče! (*Do klíčové dírky*) Leróóó! (*Vytáčí Valerii, volá*) Lero! Lero! Nemám klíče! Já tu nevydržím! Ne zamčenej! U sousedů hraje Kirkorov! Vrať se! Otevři mi! (*Poslouchá, co mu odpovídá Valeria,*

pokládá telefon)

Sergej pobíhá po bytě, na plné pecky pouští televizi i rádio.

Současně:

Sergej bubnuje na bonga.

Rádio hraje „Šče ne vmerla Ukrajina“

Televizor: Výsledkem páté mezistátní ukrajinsko-ruské komise bude definitivní završení jednání o delimitaci námořních hranic.

Sergej hodí po televizi bonga. Zakrývá si uši dlaněmi. Televize se vypíná, hudba za stěnou zní ještě hlasitěji.

Rádio: Ukrajinské řeky jsou rok od roku špinavější. Miliardy kubických metrů splašků ročně se vylivají přímo do vodních toků a s natolik znečištěnou vodou se nevypořádají ani nejvýkonnější čističky.

Додано примітку [MV10]: Ruský Michal David, píseň „Samaja-samaja“ je zde: <https://www.youtube.com/watch?v=mLdoteiR7sk> — vážně stojí za to :D

Додано примітку [MV11]: Pirogovo [výslovnost Piragóva] — vesnička u Kyjeva fungující coby obří skanzen.

Додано примітку [MV12]: „Ještě Ukrajina nezhymla“ (státní hymna)

Sergej vyskakuje, strká si špunty do uší, namotává si kolem hlavy pár svetrů. Zvuky utichají.

Sergej: Já byl kdysi v místnosti absolutního ticha... Celých deset minut! A to ticho nijak... neznělo. Jen mi trochu zalehlo v uších, jako v letadle. Zvuky a tóny, jen co se zjevily, hned upadly na podlahu a ztratily se. Člověku se ani nechtělo mluvit. Chtěl bych takový dům. Nebo aspoň místnost. Třeba aspoň záchod. Metr na metr. Abych se tam mohl zavřít a vůbec nic neslyšet...
Opět zní popová písnička. Tentokrát už však ne zpoza stěny, ale uvnitř Sergejovy hlavy. Ten se zuřivě vrhá na dveře, vylamuje je a utíká pryč.

Scéna 12

Valeria sama doma, pokouší se uklidit.

Valeria: *(nervně pobíhá po pokoji)* Kde sakra je? Kde sakra je? Kde sakra je? Sakra... budem muset vyměnit okna. *(sedá si, dívá se skrz složené ruce na podlahu, obrací se na diváky)* No povězte mi, co je na mě špatného? Proč si mě nevšímá? Proč pořád jenom sedí a mlátí do toho pitomého bubnu? *(Vyskakuje)* Místo toho, aby šel normálně pracovat! *(pauza)* Tak kde sakra je?! A Denis se taky někde zatoulal... ani se člověk nemůže nijak rozptýlit... Taková, prázdnota... Nepotřebnost... Podívám se na sebe do zrcadla, a... jako by tam ani nikdo nebyl... nepotřebná.

Zvedá z podlahy zmuchlané triko, přehazuje ho přes židli, rozhlíží se, bere do ruky telefon.

Valeria: *(do telefonu)* Denisi! Kde jsi? Marš domů! Okamžitě! Slyšels mě?! *(pokládá telefon, rozhlíží se: kolem je hrozný nepořádek)* Bordel všude... *(Bere kartáč, namočí ho v kýblu s vodou a zametá podlahu)* Zeptáte se mě, k čemu mi je vlastně dobřej. No miluju ho, no... Prostě ho miluju. Seznámili jsme se na filharmonii. Hráli něco příšerného, ani melodii to nemělo, já tam byla jenom proto, že mi jedna známá dala lístek, kterej taky někde dostala. Prej „vem si to, co já s tím budu dělat“. Díky ní jsem se seznámila se Serjožou.

Seděli jsme vedle sebe, přišla přestávka, on povídá: „No, jak se vám to líbí?“ A já na něj koukám, nevím co říct, mrkám jak panenka... A on: „Ano, máte pravdu, taky nemám slov. Ščetinský je prostě bůh.“ A šli jsme do bufetu na kafe, on mi koupil chlebiček, obloženej...

Valeria přehazuje přes kartáč hadr, vytírá, přestavuje židli, aby jí nepřekážely.

Valeria: A v čem jsem jako horší než ona?! *(Strká do židli, ta padá na zem)*

Valeria padá spolu se židli, pláče.

Valeria: Kdo jinej má takovýho chlapa zapotřebí? Práci nemá, je to sobec, cynik... pořád jen s tím svým bubnem..!

Do pokoje vchází Alexandra, zvedá židli a sedá si na ni.

Alexandra: Je to hudebník. Je to génius.

Valeria: Žiju s ním už devět let a nějak jsem si žádnýho talentu nevšimla. Od rána do večera dělá kravál, mlátí a píská...

Alexandra: To je hudba.

Valeria: ...aby to člověk vydržel, musí ho milovat... jako já.

Alexandra: Člověk to nemá „vydržet“, člověk to musí „pochopit.“

Valeria: Co ty o něm vůbec víš?!

Alexandra: A co o něm vůbec víte vy?

Valeria: Má rád vepřový na houbách, studenej višňovej kompot a doma chodí v trenčích!

Alexandra: Je citlivý, bystrý, chápavý. Každý člověk je pro něj jako hudební skladba.

Valeria: Nemá rád domácí práce. Sedí celej den na internetu a mlátí do bubnu — to je jediný, co ho zajímá!

Alexandra: Hudba — to je to jediné, co ho zajímá. A představte si, v tom se naše zájmy shodují.

Valeria: Úplně ztratí hlavu, když si nandám krajkový prádlo...!

Alexandre je najednou veselo: směje se, potom se chechtá. Chce něco říct, ale kvůli smíchu nemůže. Ztemnění. Je slyšet jen smích Alexandry.

Scéna 13

Alexandra sedí před lavorem s vodou, hází do něj kamínky a poslouchá vznikající zvuky. Postupně jí kamínky dojdou

Alexandra: (*obrací se na diváky*) Nezdá se vám, že je mě tu nějak málo? Jako postavy myslím. Že jsem se tak nějak neprojevila, neukázala vám svou povahu...

Jmenuji se Alexandra Morozovová. Dobré příjmení, že? Když jsem nastupovala na konzervatoř, přišla jsem, ještě nevyvěsili seznamy, byla jsem nervní. A sekretářka na přijímacím mi říká: „Jak? Morozovová? Nebojte se, s tímhle příjmením se k nám vždycky dostanou...“ I když skladatele s takovým příjmením jsem ještě nenašla. (*Směje se*)

Nemáte na mě někdo nějaké otázky?

Pokud diváci mají dotazy, Alexandra je vyvolává otázkou „No, prosím?!“ Po položení otázky jen protahuje „Aaaaa...“ nebo se prostě zasměje a neodpoví.

Alexandra: No aspoň jsme si popovídali... (*Směje se*) Víte, já jsem taková málomluvná. Nelíbí se mi, když lidi z čistého ticha dělají... zvukové pomeje...

Hraju na violu a na klávesy. A skládám... vlastně pro cokoliv. Hudba, zvuky... to je to nejskutečnější co v životě mám. Zajímá vás to vůbec? Asi moc ne, co? Já jsem vlastně docela nudný člověk. Což mi mimochodem absolutně vyhovuje. Víte, všimla jsem si, že i ti nejnudnější lidi najednou ožijí, když se baví s někým, kdo má stejný způsob myšlení, s někým, kdo je chápe. No já třeba úplně ožívám se Seržem. A nechce se mi myslet na budoucnost, dělat si nějaké plány. Je mi s ním dobře.

No... víc už k tomu asi nemám co říct. (*Rozhodí rukama. Najednou ožívá:*) Můžu vám zahrát, chcete?

Alexandra hraje úryvek 3. části Koncertu pro violu s orchestrem C-minor Johanna Sebastiana Bacha.

Scéna 14

Alexandra a Sergej doma u Alexandry. Hrají spolu duet, Alexandřinu skladbu, nezkušenému uchu to zní jako absolutní kakofonie.

Alexandra: Ale ne... tady je třičtvrtě, důraz na slabou dobu.

Sergej: (*lehá si na podlahu*) Asi už si musím odpočinout.

Alexandra: To nic. Nebude se žena divit, že u mě spíš už dva dny v kuse?

Sergej: To je mi jedno... Já jsem z toho všeho tak hrozně unavený...

Alexandra si lehá vedle Sergeje. Otáčí se k němu.

Alexandra: (*přejíždí prsty nejdřív po své ruce, poté po Sergejově*) Takhle se ti to líbí?

Sergej: Mh...

Alexandra: (*přejíždí prsty po své ruce*) Mně taky. (*Změní cíl i intenzitu svých dotyků*) A co takhle?

Sergej: Hoodně...

Alexandra: Serži, jsem těhotná.

Sergej: (*zťuhne*) Cože? (*Pauza. Zmateně*) To, to nechápu...

Alexandra: Co na tom jako nechápeš.

Sergej: A jako... moje?

Alexandra vyprskne smíchy.

Sergej: Poslyš, tohle jsme přece tak jako neplánovali...

Alexandra: To se stalo náhodou.

Sergej: Ale... To se dá přeci napravit ne?

Za oknem projíždí auto vyřvávající do světa reklamu na cirkus. Okenní tabulky se třesou. Místo Alexandry leží vedle Sergeje Valeria.

Valeria: Napravit? (*Tvrdě*) Já to dítě chci, Serjožo.

Sergej: V tom případě mám otázku.

Valeria: Ano?

Sergej: K čemu ti to je?

Valeria: K čemu mi je co?

Sergej: K čemu ti je děcko?

Valeria: Já tě asi nechápu.

Sergej: A já nechápu, k čemu je ti další děcko.

Valeria: My jsme rodina. V rodinách se rodí děti. To je podle mě jednoduchý. (*Pauza*) Třeba se v tobě probudí smysl pro zodpovědnost, hm?! Třeba se konečně sebereš a srovnáš!!! Třeba si

Додано примітку [MV13]: Nejspíš myšlen tento:
https://www.youtube.com/watch?v=PG_zvtibU2Q

Додано примітку [MV14]: Ano, myslí se tím ochmatávání...

vzpomeneš, že máš ženu a kluka!!! Třeba už si uvědomíš, že s babama je konec!!! Co?! Já nedopustím, aby naše děti rostly s kurevníkem!!!
Ztemnění.

Scéna 15

Zní Solfeggietto Carla Philippa Emanuela Bacha v naprosto zběsilém zpracování. Sergej je oblečený, včetně kabátu podle ročního období. Horečně zapíná kufr, rychle odchází.

Sergej: Nabídlí mi práci v Záhřebu, já jedu! *(Neohlížeje se na diváky mávne rukou a odchází)* Fuck this country! A mějte se tu, jak chcete!

Pauza. Hudba utichá, světlo se mění. Sergej vchází na scénu z opačné strany, pokládá kufr, sedá si na židli.

Sergej: *(rozhlíží se)* Tři hvězdičky, to není žádnéj luxus. Jo... Takovej už jsme my Ukrajinci národ: svobodomyšlej! Jak nám někdo sáhne na svobodu, hned protestujem. Ale dyť je to jasný... Na Ukrajině nikdy žádnéj car nebyl. A hejtmana v Siči vždycky vybírali hlasováním: hotová demokracie, že jo? *(bubnuje na kufr, přemýšlí, je nervózní)* Sakra, co to melu, jaký hejtmani! Zbouchl jsem dvě baby! *(hudba se vrací s novou silou)* Měl jsem vůbec odjíždět? No když tady přemejšlím jenom o tom, co se děje tam...? *(Pauza)* Musím něco dělat. A místo řešení mám jenom... jenom... *(Ukazuje kolem sebe maje na mysli hudbu)*

Jsem ženatej s Lerou. Máme Denise... A vůbec, z těch devíti let, co jsme spolu a co spolu žijem, já šest let nepracoval. Jiná by mě vyhnala. Nejspíš...

A pak je tu Alexandra: ženská. Překrásná ženská! *(Pauza)* Ale nemůžu vědět, jestli mě zejtra nepošle k šípku. A před manželkou se cejtím provinile...

Lera, to je stabilita. Alexandra, to je velká neznámá, hluboká tůň a záhada.

K Leře jsem přikovaněj, k Alexandře mě to táhne jak magnet. Ale potáhne mě to k ní i za pět, deset let..?

(Bezzubě se usmívá) Četl jsem na jednom webu, jeden chytrej psycholog to psal, že když se člověk nemůže rozhodnout, má si sám odpovědět na pár otázek. Takže: *(počítá na prstech)*

Kde se vidím za pět let?

Se kterou ženskou bych chtěl bejt za pět let?

Koho potřebuju ke splnění svých přání a cílů?

No prosím. A já se nevidím. S nikým, s ničím. A podle mě to totiž všechno záleží právě na mým rozhodnutí...

(Pauza)

Víte, já vám to tu nevykládám jen tak pro nic za nic. Dlouho jsem přemejšlel a došel jsem k tomuhle: Já jsem teď vlastně ve výhodný pozici: Mám tu někoho, kdo může na celou tu situaci hledět tak jako neutrálně, s odstupem. Mám vás. Vy to vidíte objektivně. Víceméně. Prosím vás proto o radu. Pomozte mi vybrat si z těch dvou jenom jednu. Přijmu vaši volbu bez reptání. Prosím vás. Prosím vás o rozhodnutí – spontánní, bez vysvětlování. Co mám udělat? Co byste vy dělali na mým místě? Rovnou se přiznám... že se bojím. Ale jinou možnost nemám. Souhlasíte? Ano? Takže, provedeme to formou hlasování: Valeria. *(Diváci zvedají ruce)* Alexandra. *(Diváci zvedají ruce)*

V nejkrajnější nouzi, pokud diváci kategoricky odmítají hlasovat, hodí si Sergej mincí, aby se konečně rozhodlo. Smysl je v tom, aby diváci mohli vyjádřit svůj názor a aby mohli pocítit odpovědnost za přijaté rozhodnutí a budoucí události. Proto musí být Sergejova prosba o pomoc co možná nejpřesvědčivější.

Sergej: Děkuju. Děkuju vám za vaši radu.

Opona.

Druhé dějství herci hrají v souladu s rozhodnutím diváků.

Dějství 2. Valeria:

Scéna 1

Додано примітку [MV15]: Poznámka: Pozor! Rusové i Ukrajinci, stejně jako další, počítají na prstech opačně, než my — roztáhnou všechny prsty a při počítání (jedna, dva, tři, čtyři) je pak skládají do dlaně, začínajíce malíčkem a přidržujíc prsty druhou rukou, poté, při napočítání do pěti sevrou palcem pěst.

Byt Věkličových. Na stěně je plakát s **Natálií Korolevskou** a nápisem „Ukrajina — kupředu!“
Sergej horečnatě pobíhá po pokoji s čajovou konvicí, snaží se zalít si čaj a zároveň vyžehlit košili.
Valeria v kuchyni snídá.

Hlas Denise: Tati, proč nemá Barsík moly?

Sergej: Cože?

Z kuchyně vchází Denis v trenýrkách a tričku.

Denis: Proč nemají kočky moly? Kožíšek přece mají.

Sergej: (zastaví, přemýšlí) No... Asi proto, že... kočky nežijou ve skříní! (Vylévá vodu z konvice na košili) Kurva!

Denis: Ale Barsík přece ve skříní spí rád, a stejně moly nechytne...

Sergej: (suší košili Denisovým ručníkem) Poslyš, tyhle tvoje problémy...! (obléká si košili) Zeptej se mámy.

Denis: (zklamaně mumlá) Máma říkala, abych se zeptal tebe...

Sergej: (rychle se obouvá) Tak, já jdu do práce. Zatím ahoj. (Vyběhá do chodby, zavírá za sebou dveře)

Z kuchyně vchází Valeria s plným pytlím odpadků, na sobě má šaty.

Valeria: (křičí na Sergeje) Serjožo! Vem ještě smetí!

Je slyšet hukot výtahu.

Valeria: (Denisovi) Jakto, že ještě nejsi oblečený?! (Pomáhá mu s oblékáním) Notak, šup, rychle! Už je půl devátý!

Denis při chůzi poskakuje, narovnává si trenýrky v kalhotách.

Denis: (s melodií fotbalového skandování) Pa-pa — pa-pa-pa, Pi-no-ki-o už-jde! Bude teď Ševčenko hrát za národčák, mami?

Valeria: (vystřčí Denise za dveře) Tak, hotovo. Vzhůru do boje! (křičí za Denisem) Zavaž si tkaničky, přerazíš se... (Zavírá dveře, vydechnuše, dívá se na hodiny) Tak, mám ještě hodinu, aspoň se něco naučím. (k divákům, potutelně) Něco vám, ukážu, to budete čubrnět... Už vím, jak svést jakýhokoliv chlapa! Kam jsem to dala? Aha! (Vytáhne z kabelky reklamní leták, čte:)

Wombbuilding! Posilování těch nejdůležitějších částí lidského těla. Jak být milovaná, žádanou a lákavou, citlivou a přitom sexy, sebevědomou, zdravou, úspěšnou a šťastnou ženou! (na chvíli se od letáku odpoutá) Super, co? (Čte dál) Tajemství velkých milovnic! Možnost výrazně rozšířit své sexuální schopnosti, zmenšit objem vagíny, naučit se ovládat vlastní i partnerův orgasmus, stát se jedinou a jedinečnou ženou pro milovaného muže.

(Slavnostně) Za pouhé tři měsíce se zaručeně přiblížíte svému štěstí!

(odpoutává se od letáku) Zkrátka jsem se to rozhodla zkusit.

Valeria vytáhne z kabelky cucavý bonbon, rozbalí ho a strčí si ho mezi tvář a dáseň. Dále vyndá z kabelky laserový trenažer, ukazuje ho divákům.

Valeria: No zkrátka, trénujete tím svaly tam dole, je na to tenhle speciální trenažer. (Mává trenažerem) Tenhle má i laser. (Přehodí bonbon na druhou stranu pusy) Tady to má takovou tyčku, laser a na druhý straně je kulička. Šoupnete to tam a mrkáte vagínkou.

Valeria si zavádí trenažer do vagíny, demonstruje divákům. Skrz sukni je vidět hýbající se světlo laseru. To se pak zastaví.

Valeria: Není to jakože léčba, spíš takovej sport, jako fitness. Akorát neposilujete bicepsy, ale... tamto... Mimochodem, jde to i bez trenažeru. Sedíte, koukáte na bednu a mrkáte. Nebo v metru. Pro chlapy je to prej taky zdravý, mimochodem. No není to bezva?

Ale hlavně jaký to má výsledky! Sergej je jak vyměněnej! Našel si práci... sám od sebe. Povídám mu: „Co to do tebe vjelo?“ A on že prej: „Promiň zlato, mělas celou tu dobu pravdu.“ Až to bylo divný...

(Kouká na hodiny) Tak, no já už musím. Mám ještě vaginální kuličky takový. Ty vám ukážu příště!...

Valeria vybíhá, zavírá a zamyká za sebou dveře. Je slyšet hučení výtahu.

Do ticha se rozléhají zvuky: sousedi vysávají, za oknem troubí auto, v kuchyni kape voda. V zámku zapadne klíč, dveře se otevírají a vchází Denis. Hází aktovku z chodby do pokoje, vytáhne z lednice párek, bere k němu kousek chleba a pouští se do jídla. Sedá si na gauč, zapíná televizi.

Додано примітку [MV16]: Natalia Jurijivna Korolevska, poslankyně, ministryně sociálních věcí Ukrajiny 2012-14

Додано примітку [MV17]: Tohle ani nebudu vysvětlovat... zasmějte se sami...
<http://www.stanuser.ru/t.htm> super videa, super obrázky, super muzika...

Televizor: (*velmi tiše*) Ukrajínští novináři pořádají sérii protestů proti novému zákonu o trestní odpovědnosti za pomluvu...

Denis přepíná televizi na animáky.

Ztemnění.

Scéna 2

Byt Věkličových. Uprostřed pokoje stojí taburetka, na ní sedí Denis. Valeria mu stříhá vlasy kancelářskými nůžkami a přitom jí jablko.

Sergej právě přišel z práce: sundává si bundu, potom sako, které měl pod ní, rozvazuje úzkou kravatu.

Sergej: Nechceš ho radši vzít k holiči?

Valeria: Vem si ho tam sám, když seš tak bohatej.

Valerii v kapse županu zazvoní telefon. Ona se lekne, škubne sebou a málem ustříhne Denisovi ucho.

Denis: Au! (*Chytá se za ucho*)

Valeria: (*do telefonu*) No, co je, mami?

Denis využije situace a utíká do kuchyně.

Valeria: (*šokovaně*) Cože?

Valeria si sedá, telefon jí padá na podlahu.

Valeria: (*vzlyká*) Oj, Vásjo, Vásjeňko...!

Sergej: Co se stalo?

Valeria: (*bulí, řve*) Vásja umřel!

Sergej žmoulá v ruce úzkou kravatu. Jde na záchod, sedá si na mísu, sklání hlavu a chytá ji do dlaní.

Sergej: Proboha... Šťastnej to člověk!.. (*Vytáhne zpoza záchoda placatku, polkne pár doušků a schová ji zpátky.*) I když co já mám co nadávat. Mám tu kluka, ženu, dalšího preka na cestě, práci jsem si našel...

Sergej vstává, hází úzkou kravatu do záchodu a splachuje. Odchází ze záchoda.

Valeria sedí na gauči, u úst si drží kapesníček. Denis si v kuchyni hraje s rádiem, zesiluje a zeslabuje zvuk.

Rádio: Festival mediálního umění «Balaklavská Odyssea» byl zrušen, dle slov organizátorů kvůli absolutnímu nedostatku umělců.

Denis: Tati, už bude večere?

Sergej: Opláchni brambory. Tak deset stačí...

Denis: Velkejch nebo malejch?

Sergej: Prostředních.

Denis omývá brambory. Sergej si sundává kalhoty, zůstane jen v tričku a trenýrkách.

Sergej: (*Valerii*) Z čeho jsi tak zdrbaná. Dyť jste se spolu posledních deset let nebavili.

Valeria: No a co?! No a co, že jsme se nebavili?! Copak to není jedno? Je jedno, jakej byl! Když jsme byli malí, no takhle malí... tak jsme byli pořád spolu! Byl to přece můj bráška!!!

Valeria vzlyká. Sergej jde do kuchyně škrábat s Denisem brambory.

Sergej: Musíme koupit skrabačku na brambory.

Denis: Co to je?

Sergej: Takovej speciální stroj. Hodíš tam brambory a on je sám oloupe.

Denis: A v tom tvým obchodě ho prodáváte?

Sergej: Prodáváme.

Denis: A co ještě prodáváš?

Sergej: Vysavače, fěny.

Denis: A co je vevnitř ve vysavači?

Sergej: (*staví hrnec na plotnu*) Nebud' zvědavej, budeš brzo starej!

Denis: Tatiíí...

Sergej si sedá na taburetku, vytáhne zpoza lednice buben a začíná vytůkávat rytmus písničky Beautiful Girl skupiny „Udar“. Denis bubnuje taky, na stůl.

Valeria: *(vtrhne do kuchyně)* Už jsem ti říkala, abys ten zasranej buben někam zahodil. Už mě to sere tohleto! Sousedi se mi stěžují každý den, kurva!!

Pauza.

Sergej: *(klidně, hledě Valerii do očí)* Dobře. Promiň. Už se to nestane.

Valeria: *(utírá si pod očima rozteklou tužku)* Pojedu na pohřeb. Vráťím se ve středu. No nebo hned jak to pude... *(Jde do koupelny)*

Je slyšet šplouchající čůrek vody a poté spláchnutí.

Hlas Valerie: Jakto, že máme potřetí za měsíc ucpanej záchod?!!! *(Otevře dveře a mrskne Sergejovi do obličeje mokrou úzkou kravatu)*

Scéna 3

Byt Věklíčových. Sergej si uspěchaně zavazuje úzkou kravatu a zároveň se snaží si namazat chleba.

Denis si zapíná košili.

Sergej: Učebnice sis vzal?

Denis: Mhm.

Sergej: *(dívá se Denisovi do aktovky)* Co mi to tu vykládáš? To máte dneska jenom dějepis?

Denis neochotně strká do aktovky ještě pár dalších knížek, obléká si bundu. Oba se obují a odchází. V zámku cvaknou klíče.

Rádio: *(velmi tiše, hlas Tymošenkové)* Proto žádám všechny, kdož jsou schopni bojovat, aby se semkli kolem těch, kdož povstali! *(hlas Lucenka)* Stůjte s námi, bok po boku...

V zámku cvakne klíč, vchází Denis. Odhazuje aktovku, sedá si na gauč, zapíná televizi, dívá se na animáky, jí chipsy.

Na ulici vříská autoalarm. Do bytu vchází Sergej. Denis rychle vypíná televizi. Pauza.

Denis: *(opatrně)* Co to? Ty už ses vrátil z práce?

Sergej: A ty, jestli to dobře chápu, ses už vrátil ze školy...

Pauza.

Denis: Řekneš to mámě?..

Sergej vytáhne z vnitřní kapsy bundy placatku, párkrát si přihně a vrátí ji zpátky. Zpoza lednice vyndá buben.

Sergej: Večer se vrátím a zkontroluju ti úkoly. *(Odchází i s bubnem)*

Scéna 4

Alexandřin byt. Sergej a Alexandra leží v objetí. Před nimi stojí buben a na něm otevřená lahev šampaňského, dvě skleničky a ovoce. Na stěně visí obraz, portrét Alexandry.

Alexandra: No není nám takhle dobře? Co ta tvoje skladba? Nebo už jsi definitivně přešel k prodeji vysavačů? *(Směje se)*

Sergej: Ale prosím tě. Pořád se k tomu nemůžu dokopat, abych to dopsal. Přes den jsem v práci a večer... No však to chápeš, buben mám zakázanej.

Alexandra: Tak pracuj tady. Stejně tu vlastně celej den nejsem...

Sergej: *(radostně)* Vážně? Můžu? Jako fakt?

Alexandra: *(usmívá se)* No, to se ještě uvidí...

Líbají se. Sergej nalévá do sklenic šampaňské.

Sergej: Na to se musíme napít.

Alexandra: Mně jenom trošičku. *(chytí Sergeje za ruku)* Tak! Stačí!

Zní přitluknutí sklenicemi.

Alexandra: Mám ještě mango. Hned jsem tu.

Odchází.

Sergej: *(k divákům)* No promiňte, no... Nevydržel jsem to. Nemůžu prostě. Snažil jsem se a... Jak se říká „Radu mi dát můžete, ale nikdo mi nedá rozum na to, abych tu radu použil.“

Sergej obrací svou pozornost k obrazu, jde k němu, prohlíží si jej.

Sergej: Co je to za obraz?

Hlas Alexandry: Poslal mi ho jeden malíř z Frankfurtu, známej...

Scéna 5

Додано примітку [MV18]: Бýвалý министр вnitра влады Julie Tymošenkové

Denis hraje počítačovou hru. Ve dveřích cvakne klíč, Denis hru minimalizuje, otočí se ke dveřím. Vchází Valeria ve smutečném, hází na podlahu kabelku, zouvá se.

Valeria: Ty už jsi doma?

Denis: Mhm.

Valeria: V kolik jsi přišel?

Denis: O půl třetí.

Valeria: No aspoň že jsi doma. Co děláš? Šupej do kuchyně a piš úkoly!

Denis odchází, Valeria svléká svrchník, zůstává v černých šatech.

Valeria: Matiku už máš hotovou?

Denis: Jo.

Valeria: Tak se pusť do té čítanky.

Denis: Mhm. *(Zavírá dveře do kuchyně)*

Je slyšet zběsilý řev kocoura a strašný rachot.

Valeria: *(vtrhne do kuchyně)* Co to tu provádíš?! Co jsem ti řekla?! Viš přece, že mi není dobře!!

Aspoň ty mě chvíli neštví!!!

Denis se sklání nad stolem.

Valeria: Kde máš žakovskou?

Valeria bere ze stolu žakovskou, listuje si, jde z kuchyně do pokoje, u vchodových dveří se potká s právě dorazivším Sergejem.

Sergej: Zdravím!

Valeria: Koukám, že tady se nic nezměnilo. Tvůj synáček dál nosí domů čtyřky!

Valeria hodí žakovskou po Sergejovi.

Sergej mlčky vejde do pokoje, shodí sako a košili, plácne sebou na gauč a rovnou si řádně přihne z placatky. Valeria mu ji vytrhne z rukou a přičichne si.

Valeria: *(Sergejovi)* Tobě se to nějak zalíbilo, tohleto! *(Sergej ji ignoruje)* Seš hluchej?! *(Vidí Sergejovy svršky pohozené na gauči, chytí je a mává mu s nimi před nose)* Kurva už! Kolikrát jsem ti říkala, aby sis to dával na věšátko?!

Denis: Na ramínko!

Valeria: Cože?! Aha, Puškin se ozval!!! Kdyby ses místo kibicování radši pořádně učil, ty..!!!

Denis: Učím...

Valeria chytá Denise za vlasy.

Valeria: *(drží Denise za vlasy a mlátí mu hlavou o stůl, při tom říká „do rytmu“)* No tak se uč, uč, uč, uč, uč....

Televizor: Radikální strana Oleha Ljaška. Vidle do zbraně!

Sergej udeří Valerii, ta padá na zem.

Sergej: Ty čubko jedna! Hráblo ti?! Mlátit kluka?!

Valeria: *(tiše kňučí)* Promiň, Deni, promiň...

Valeria se plazí směrem k Denisovi, Sergej ji odstrčí.

Sergej: Nech ho na pokoji!

Valeria se snaží vstát, Sergej do ní strčí a ona znovu upadne, praští se do hlavy o radiátor.

Valeria: *(kňučí)* Deni, promiň, promiň mi to...

Sergej: *(kope do Valerie)* Ty krávo pitomá!

Valeria brečí na podlaze.

Rádio hraje agitační píseň strany „Udar“ „Nastal čas na úder!“

Scéna 6

Byt Věkličových. Babička stojí u Valeriiny postele, přikládá jí na čelo mokrý ručník.

Televizor: Ještě nedávno jsme doufali ve změny k lepšímu, ale všechno dopadlo jinak, než jsme čekali. Kdo nás dnes ochrání? Strana Regionů a její lídr Viktor Janukovyč dobře znají vaše problémy a vědí, jak je vyřešit. Pomocí stabilizace ekonomiky, pomocí zvýšení starobních důchodů, pomocí odstranění nezaměstnanosti, pomocí garance náležité výše mezd, pomocí zabezpečení sociální péče v celé zemi. Vaše zájmy postaví nad cokoli jiného. Profesionalita, zkušenost, státní ochrana — pro každého jediného Ukrajince. Strana Regionů a Viktor Janukovyč — to je zlepšení vašeho života již dnes.

Додано примітку [MV19]:

Додано примітку [MV20R19]: Legendární předvolební spoty Radikální strany s mottem „Vidle do zbraně!“ (Vyla napohotovi!) se staly virálním videem.
<https://www.youtube.com/watch?v=11BNcwKr7DA>

Додано примітку [MV21]: <https://www.youtube.com/watch?v=oYiGFd9721g>

refrén zní nejlépe v čase 1:38, píseň mistry (i právě zde) připomíná hymnu SSSR/Ruska

Babička: Není ti už líp, holka?

Valeria otevírá oči, snaží se zvednout.

Valeria: *(slabým hlasem)* Ztlum to.

Babička: *(ukládá ji zpátky)* Lež, lež, lež... *(Vypíná televizor)* Byl tu doktor a povídá: „Hned musíš do nemocnice!“ Jako bych já nevěděla, jak to u nich chodí. K čemu bysme tam byly? Akorát by z člověka peníze tahali... Sama jsem celý život ve špitále dělala, tak to tu taky sama nějak zvládnou...

Valeria: Nějak mě bolí hlava... Už jsi objednala náhrobek?

Babička: Objednala. Nakonec ne černejší, ale červenější, je hezčí... Našla jsem fotku, kde je ještě z učňáku: v sáčku, usmívá se... *(tiše)* Tehdá ještě vypadal jako člověk... A pár veršů jsem vybrala... *(Hrabe se po kapsách, vytáhne pomuchlaný papírek, rozloží ho a jen s obtížemi čte svůj vlastní rukopis)*

„A on tu stojí před očima,

Živý, s úsměvem na líci.

Už navždycky tu bude s náma,

Žít bude dál v našem srdci“

Valeria v noční košili vyskakuje z postele a s bolestným křučením běží do koupelny, sedá si na mísu a zavírá za sebou dveře. Je slyšet jak brečí.

Babička kroutí hlavou, utírá si slzy.

Babička: I když byla tam i hezčí básnička...

Sklonění stojíme nad hrobem tvým,

Slzami hořkými květy polévající.

Vasječko, chlapečku, zmizels jak dým,

Nechce se věřit, že není tě více.

Dveře do koupelny se otvírají, vychází bleďá Valeria v mokré zkrvavené noční košili.

Valeria: *(mrtvolným hlasem)* Mamí, volej záchranku.

Scéna 7

Sergej v Alexandřině bytě. Je už silně připitý, hraje jakési sólo na buben a prázdnou flašku. Na okraji scény zvoní telefon nastavený na vibrace.

Sergej: *(obrací se na diváka-muže)* Mlátil jsi někdy svojí ženu? A já už jo... *(Nalije si, vypije)*

Čurá-á-ák... *(vstává)* Víte co vám řeknu? Kdybych s ní nezůstal, tak by to takhle daleko nezašlo.

No chodil bych k nim o nedělích, abych viděl kluka, ale takhle by... *tohle* by kluk neviděl... Já to

nějak trpěl-trpěl, trpěl-trpěl, trpěl-trpěl... *(Rozhodí rukama, dívá se na diváky)*

Neeeee, já vám to nemám za zlé. Přece jsem se vás sám zeptal na radu, sám se v tom teď vykoupu.

Dost. Rozhod jsem se. Odejdu od Valerie. Hotovo. *(zakopává, padá)*

Přichází Alexandra.

Alexandra: Serži!

Sergej leží na podlaze, nehýbe se.

Alexandra: Serži! *(třese s ním)* Vstávej, Serži! Musíme si promluvit, konečně... *(Zakopne o prázdnou lahev)*

Sergej: A-a-a-o-o.

Alexandra si sedá ke klavíru, v rukou přehazuje krabičku cigaret. Pokládá ji na stranu. Pak si přece jen zapálí.

Na okraji scény zvoní Sergejův telefon nastavený na vibrace.

Scéna 8

Nemocniční pokoj, Babička v bílém plášti sedí u Valeriina lůžka. Valerie spí.

Babička: *(tiše zpívá)*

Prošla Káťa v létě

Po lesní pěšince

V krásném rudém šatě

K zelené rovince

Zlatavé heřmánky
Ve větru jen vlají
U družstevní branky
Děti si tam hrají

Usnula... *(Babičce po tváři stéká slza, utře ji hřbetem ruky a rukávem pláště)* No nic, to je přeci dobře... už bude dobře...

Kdo by s ní byl, kdyby mě nebylo? Od tamtoho se ničeho nedočká, klučina je ještě malej... Máma je prostě máma.

Pamatuju si, když máma nebyla. Žily jsme se sestrou samy dvě... Holky, samy... Když bráchu Mínu zabili, máma křičela na předsedovou z kolchozu, že prej ona si svého spratka drží doma a našeho mezitím odvedli a zabili. No tak nám mámu zavřeli...

A my jsme s Tosjou dřely v kolchozu, chalupu z vepřovice jsme si taky samy postavily, dříví jsme si samy tahaly... A *nikdo* nám nepomohl. Nikdo. Protože nás nikdo nepotřeboval. Nikdo nás nepotřebuje... Kromě vlastních rodičů.

Scéna 9

Byt Věkličových. Sergej v nežehlených kalhotách a saku na holém těle se snaží zout se.

Babička: Kde ses coural?!

Sergej: Byl jsem volit.

Babička: Jo tak volit. Ženskou má v nemocnici a já se mu už dva dni nemůžu dovolat, v práci říkaj, že tam už tejdenn nebyl. A on byl volit. Lerka se před ním plazí, prosí, ponižuje se a on se dál kurví! Fuj! Táhne z tebe jak z kozla...

(Zděšena náhlou myšlenou) A... kde je Denis?

Sergej: Denis? Já nevím, kde je Denis.

Babička: Já myslela, že je s tebou. Včera ráno šel do školy a od té doby jsem ho neviděla.

Sergej: Jak neviděla? Jak jako neviděla?!!!

Babička: Tak já myslela, že je s tebou!!!...

Scéna 10

Pozdě večer. Před panelákem, v němž žijí Věkličovi, stojí Babička a Sergej. Před nimi Denis se sklopenou hlavou.

Sergej: *(jen tak tak se drží na uzdě)* Dene, mám tě rád, to jo, ale vážit už si tě nemusím... *(Sergejovi zvoní telefon, típne ho)* Jestli chceš, abych si tě vážil, tak se chovej jako pořádněj chlap! Kdes ty tři dny byl?!! My tě byli nahlásit i policajtům!!

Babička: *(dodává)* Oběhali nemocnice, márnice...

Denis: Byl jsem u Olji.

Sergej: U koho?

Denis: Po škole jsem tu seděl u vchodu, čekal, čekal... a tys nešel.

Babička: Tak proč jsi nešel dovnitř? My jsme s mámou byly doma!...

Denis: Dostal jsem čtyřku...

Babička: A kvůli tomu jsi jako nešel domů?!

Denis: *(Sergejovi)* Chtěl jsem počkat na tebe... A pak jsem šel k Olje.

Sergej: A proč jsi vypnul mobil?

Denis: Ten se vybil...

Sergejovi zvoní telefon, típne ho

Sergej: A co Oljini rodiče?

Denis: Já se schoval ve stodole, když přišli... Je tam velká zahrada, hezká...

Babička: *(vrčí)* „Hezká.“ Hezká je i prdel když pleská! Doma to snad hezký nemáš?

Sergej: A cos tam jedl?

Denis: Olja mi nosila chleba s máslem.

Sergej: *(dá Denisovi malý, lehký pohlavek)* Partyzáni hadr, tohleto...

Sergejovi zvoní telefon.

Sergej: *(do telefonu, tiše, rychle)* Saši, já teď nemůžu, pak ti zavolám. *(Pauza)*

No, mladej... Po tom všem, co mezi váma byla, si tu holku už asi budeš muset vzít...

Scéna 11

Schodiště před Alexandřiným bytem. Přítmi. Sergej sedí na bobku u stěny, tiše si bubnuje na malý bubínek. Zvoní mu telefon.

Sergej: *(do telefonu)* Aha! Michejeve! Čau! Jo, už je to všechno v pořádku. Ale bylo to... no rodinný problémy. Promiň, že jsem ti to nebral. Měl jsem jiný věci na práci. Co se tý tvý skladby týká, neboj se, tenhle tejdén to dopíšu, zůstal tam jenom kousek... *(Pauza)* Jak jako předal někomu jinýmu?! To si děláš prdel ne? Přece jsme se domluvili!!! *(Mrskne telefon na protější stěnu, sedá si na podlahu, chytá se za hlavu)*

Ke dveřím přistoupí Žena, strká klíče do zámku.

Sergej: *(aniž by zvedl hlavu)* Saši, proč jsi vyměnila zámky? *(zvedá hlavu)* Promiňte... A-a-a... A kde je Saša?

Žena: *(bodře, přátelivě)* Alexandra odjela natrvalo do Frankfurtu. Dlouho se nemohla rozhodnout a... a nakonec odjela. My s manželem jsme si tu od ní pronajali. Říkala nám, že se tu možná ukážete... Měl byste jí napsat... na facebooku...

Sergej: *(celý tumpachový)* Jo. Jo... Promiňte... *(S obtížemi vstává, nejistým krokem zamíří k výtahu, padá na zem)*

Sergejovi v hlavě znovu zní popová písnička.

Žena: *(polekaně)* Pane! Pane! Co je s vámi?!

Žena třese se Sergejem, propleskne mu tváře, utíká...

Sergej se probere, sténá, zvrací.

Ztemnění. Je slyšet vysoký zvuk. Sergej ohluchl. Sedí na bobku v malém kuželu světla, uši zakryté rukama, nevidoucím pohledem hledí kamsi před sebe.

Hlas Sergeje: Já byl kdysi v místnosti absolutního ticha... Celých deset minut! A to ticho nijak... neznělo. Jen mi trochu zalehlo v uších, jako v letadle. Zvuky a tóny, jen co se zjevily, hned upadly na podlahu a ztratily se. Člověku se ani nechtělo mluvit.

Chtěl bych takový dům. Nebo aspoň místnost. Třeba aspoň záchod. Metr na metr. Abych se tam mohl zavřít a vůbec nic neslyšet...

Je slyšet vysoký zvuk.

Rádio ohlašuje výsledky voleb, ale Sergej je už neslyší.

Chtěl by se usmát, ale nemůže.

Kyjev, 25 října 2012

Dějství 2. Alexandra:

Scéna 1

Alexandřin byt. Alexandra sedí za klavírem s notebookem a komponuje. Vedle sedí Sergej s frikčním bubnem a vyluzuje z něj nejrůznější zvuky. Alexandru to ruší.

Alexandra: *(nevydrží to)* Serži, já tu skládám!

Sergej ve své činnosti neustane, i když hraje tišeji.

Alexandra: Serži!

Sergej: Co? To nemůžu hrát ani potichu?

Alexandra: Hraj si to v duchu.

Sergej: To mně nejde.

Alexandra: Já tu zejtra celej den nebudu, můžeš si bubnovat, jak chceš.

Sergej: Když já se zrovna *ted'* rozjel!

Alexandra: Já musím ten koncert ještě dneska dopsat!

Sergej: Já to taky musím dopsat!

Alexandra: *(smířlivým tónem)* Poslyš, nějak to přeci vyřešit musíme. Já platím nájem za byt, tak ty si můžeš pronajmout zkušebnu.

Sergej: Dobře víš, že si jí nemám *za co* pronajmout.

Alexandra: Notááák, Serži.

Sergej: Přestaneš s tou buzerací? Já tu nesedím jen tak, snažím se něco vydělat, abysme měli co jíst! Nebo snad jíst nemusíme? Víš ty co? Já nebudu jíst! To bys chtěla!?

Alexandra se k němu otáčí zády.

Scéna 2

Byt Věkličových. Valerie, oblečená v šatech, se češe. Denis si obléká školní uniformu.

Denis: Mami, proč nemá Barsík moly?

Valeria: Cože?

Denis: Proč nemají kočky moly? Kožíšek přece mají.

Valeria: (*zastaví, přemýšlí*) No... Asi proto, že... kočky nežijou ve skříní! (*Spálí se o kulmu*) Kurva!..

Denis: Ale Barsík přece ve skříní spí rád, a stejně moly nechytne...

Valeria: (*třepe ve vzduchu popálenou rukou*) Poslyš, tyhle tvoje problémy...! Až přijde ten tvůj slavný táta, zeptej se jeho.

Denis: A kdy už přijde?

Valeria: Brzo. (*vystrčí Denise za dveře*) Tak, hotovo. Vzhůru do boje! (*křičí za Denisem*) Zavaž si tkaničky, přeraziš se... (*Zavírá dveře, vydechuje, dívá se na hodiny*) Tak, mám ještě hodinu, aspoň se něco naučím. (*k divákům, potutelně*) Něco vám, ukážu, to budete čubrnět... Už vím, jak svést jakýhokoliv chlapa! Kam jsem to dala? Aha! (*Vytáhne z kabelky reklamní leták, čte:*)

Wombbuilding! Posilování těch nejdůležitějších částí lidského těla. Jak být milovanou, žádanou a lákavou, citlivou a přitom sexy, sebevědomou, zdravou, úspěšnou a šťastnou ženou! (*na chvíli se od letáku odpoutá*) Super, co? (*Čte dál*) Tajemství velkých milovnic! Možnost výrazně rozšířit své sexuální schopnosti, zmenšit objem vagíny, naučit se ovládat vlastní i partnerův orgasmus, stát se jedinou a jedinečnou ženou pro milovaného muže.

(*Slavnostně*) Za pouhé tři měsíce se zaručeně přiblížíte svému štěstí!

(*odpoutává se od letáku*) Zkrátka jsem se to rozhodla zkusit.

Valeria vytáhne z kabelky cucavý bonbon, rozbálí ho a strčí si ho mezi tvář a dásně. Dále vyndá z kabelky laserový trenážer, ukazuje ho divákům.

Valeria: No zkrátka, trénujete tím svaly tam dole, je na to tenhle speciální trenážer. (*Mává trenážerem*) Tenhle má i laser. (*Přehodí bonbon na druhou stranu pusy*) Tady to má takovou tyčku, laser a na druhý straně je kulička. Šoupnete to tam a mrkáte vagínkou.

Valeria si zavádí trenážer do vagíny, demonstruje divákům. Skrz sukni je vidět hýbající se světlo laseru. To se pak zastaví.

Valeria: Není to jakože léčba, spíš takovej sport, jako fitness. Akorát neposilujete bicepsy, ale... tamto... Mimochodem, jde to i bez trenážeru. Sedíte, koukáte na bednu a mrkáte. Nebo v metru. Pro chlapy je to prej taky zdravý, mimochodem. No není to bezva?

Nehnu se bez něj ani na krok... (*Kouká na hodiny*) Tak, no já už musím. Mám ještě vaginální kuličky takový. Ty vám ukážu příště!..

Valeria vybíhá, zavírá a zamyká za sebou dveře. Je slyšet hučení výtahu.

Do ticha se rozléhají zvuky: sousedi vysávají, za oknem troubí auto, v kuchyni kape voda. V zámku zapadne klíč, dveře se otevírají a vchází Denis. Hází aktovku z chodby do pokoje, vytáhne z lednice párek, bere k němu kousek chleba a pouští se do jídla. Sedá si na gauč, zapíná televizi.

Televizor: (*velmi tiše*) Ukrajínští novináři pořádají sérii protestů proti novému zákonu o trestní odpovědnosti za pomluvu...

Denis přepíná televizi na animáky.

Ztemnění.

Scéna 3

Alexandřin byt. Sergej a Alexandra obědvají. Stůl je prostřen velmi elegantně.

Sergej: Jak že se tahle šlichta jmenuje?

Alexandra: Tuňákové pyré ve smetanové omáčce.

Додано примітку [MV22]: Tohle ani nebudu vysvětlovat... zasmějte se sami...
<http://www.stanuser.ru/tl.htm> super videa, super obrázky, super muzika...